

Није пракса да аутор одговара на притужбе неких анонимних индивидуа које се групно потписују именима некаквих бога питај каквих и чијих организација – али, ево, мене неће мрзети да одговорим Српским номадима (ко год они били)... Сваки Србин који не живи на имању свога деде могао би себе да сматра „српским номадом“. Неће ме мрзети и ја ћу бити слободна да искористим писмо – притужбу Српских номада да бих одговорила на многа друга објављена и необјављена писма читалаца, као и на она ненаписана али изговорена упозорења људи који на начин описан у писму Српских номада читају моје текстове, збуњени необичном појавом да су исти објављивани на сајту Нове српске политичке мисли – гласилу које ватрени противници и неистомишљеници Номада & осталих воле да назову и „Нова српска фашистичка мисао“.

На чијој сам ја, заправо, страни – питање је које све чешће чујем. Захтев да се буде „на страни“, да се буде „нечији“, „опредељен“ личи ми на насиље према појединцу које су описивале жртве тоталитарних друштава. Насиље у облику захтева „ставити се на страну и мислити у служби исте“ личи ми на пакао на који се у својим писмима жалила Марина Цветајева, чија судбина никоме не би требало да служи као узор, али чије би поштење према себи и свом виђењу света требало да подсети многе да је мислећи човек на првом месту индивидуум за себе, а после евентуално припадајући било каквој класи, струји мишљења или, далеко било, некој од нама расположивих политичких опција.

Ево, дакле, садржаја писма:

From: SRPSKI_NOMADI@yahoogroups.com

Ма докле ћете олађавати Мученике Србе на Косову. Они једноставно желе да остану живи, а ако је могуће да то буде баш на Косову. И понашају се према својој памети.

Ако се узме чињеница да више од 30 одсто Шиптара су српског порекла, а више од 99 одсто муслимана су српског порекла а да огроман проценат српске дијаспоре се одриче свога српског порекла, да су се многи политичари српски у Србији постидели свога српског порекла, онда с којим правом имамо да придодајемо муку Србима са Косова и да их докусурујемо. Оно сто су Срби на Косову преживели и преживљавају то би

пореметило свако људско биће, па није никакво чудо што су Срби са Косова такви какви су. А какви су постали други Срби Крајишници (они који су живели на границама Србије), све се то променило и постало полусрбин или потпуно одсрбљено. Колико има Хрвата српскога порекла.

Ево и мог покушаја да одговорим на ово добронамерно упозорење, које злоупотребљавам само да бих рекла шта мислим о осталим добронамерним упозорењима на тему мог писања о српском Косову.

Укратко, не сећам се да сам „олајавала Мученике Србе на Косову“. Ако сам некога олајавала – олајавала сам оне који су их довели тамо где су. А где су мученици Срби на Косову? Код Албанаца су, на албанском Косову – и ја се извињавам свима који не верују да је то баш тако. Можда је Косово срце Србије, можда је српско национално биће потекло одавде, а можда је и, уместо „дипломатских иницијатива“, требало ратовати – ја то заиста не могу да знам. Тек оно што могу да знам, што се види голим оком и што ће вам рећи сваки продавац у пиљари, конобар, таксиста на српском северу Косова или било ко други ко спада у такозвани „обичан свет“ – то је да Косово више, нажалост, није српско. Албанци су га, наиме, купили. Нису га добили само ратом и уз помоћ поквареног запада. Ако обратите пажњу, увидећете да има пуно Албанаца са власништвом у Србији заједно са Војводином.

Између Србије и српског Косова, ако то нешто значи, постоји граница. То знају чак и оне патриоте што о неком викенду воле да посете српско Косово, да мало виде енклаве (које су сад општине, али како такве групе не признају Ахтисаријеву, односно шиптарску децентрализацију, они више воле да свој народ гледају како седи ограђен жицама) и туристички обиђу по неки манастир. Кад дођу, из неког разлога, заобилазе мала места, не знају ни да постоје та мала српска села, него сврате до Високих Дечана или Патријаршије – што је дивно, али није у складу са оним натписима „Косово је Србија“ и осталим рекламним материјалом. Можда сам о томе писала и можда је то повредило осећања српских патриота које најмање занима како данас заиста изгледа Косово, који су дирљиви на интернету, који су храбри, који су јако жестоки и колико сутра би кренули у свети рат и „ослободили“ Косово од Арнаута. Можда сам писала о штеточинству таквих група које су долазиле у „енклаве“ попут Ораховца и Грачанице, да пију и вичу како је Косово Србија. Има међу таквима и оних који сматрају да је централна фигура хришћанске вере цар Лазар а не Исус Христ. Стари завет их, природно, још мање занима – то је јеврејска књига, а „зна се“ да су Јевреји највећи непријатељи Срба.

Истина је, њих сам „олајавала“, а не знам ко би се уздржао да је својим ушима чуо ту

салву небулоза које бранитељи српског Косова умеју да изговоре. На моју велику несрећу, лично сам их упознала, и признајем, ако ме је неко убедио да је бесмислено писати како је Косово српско, јер де факто Косово у овом тренутку није Србија – то су биле српске неписмене квазипатриоте. Ето, олажавала сам их.

Међутим, на који начин се довијају Срби који су остали на Косову (и они који покушавају да се на њега врате); на који начин се труде да опстану – ствар је о којој нико иоле нормалан не би требало да суди.

Пошто је писмо Српских номада & осталих стигло као реакција на мој текст о томе како „[Не треба писати о интеграцији Срба у косовско друштво јер Срби то воле да раде тајно](#)“, претпостављам да су аутори примедбе на моје „олађавање Мученика Срба са Косова“ мислили на причу о изборима које је расписала влада Косова, те на све оне приче о новцу којим су „Тачијеви Срби“ куповали гласове „Мученика Срба“, како су им претили и снимали камерама покушај протеста након тих избора (о чему, узгред, нисам ни писала) – па је тако изгубила „српска косовска опција“ – шта год то значило.

Наиме, да ли је неки Србин из неког села око Грачанице, Новог Брда, Ранилуга или било год другог места узео неки евро да би на гласачком листићу заокружио било коју од понуђених опција – савршено је неважно и не знам какав би то лажни моралиста морао да буде онај који ће „олађавати“ тај свет који заиста само покушава да преживи.

Не олађавам, дакле, људе који су схватили да немају много избора него да се како знају „интегришу“ у то косовско друштво које једва да и постоји... Нисам, хоћу да кажем, никада написала како су „лоши“ они Срби који су се „окренули ка Приштини“ (што је једна од најизлизанијих флоскула). Напротив, писала сам како су „лоши“ они који такве називају „лошим Србима“.

Нисам, исто тако, писала ни о томе како су „лоши“ они Срби који се још увек надају да ће имати неке вајде од Београда. Писала сам како је јако тужно то што неке вајде од Београда, по свој прилици, неће имати.

Писала сам како је лоше што се Србија не интересује за оно што се дешава на „албанском Косову“ (осим када се деси нешто као сведочење бившег Тачијевог убице, које у овом

тренутку мало више иде у прилог Харадинају, мало мање онима који су у Тачијевој влади, али Србима који само живе на Косову углавном не значи ништа, јер им та чињеница не мења живот), писала сам како је, изнад свега, највише лоше што Србија званично игнорише чињеницу да оно „косовско друштво“ (у којем Срби у овом тренутку, хтели или не, морају да учествују) ипак гради неки систем – грозан, криминоген али не посебно много гори од система који је скоро две деценије функционисао и на „српском Косову“. Писала сам и како је лоше што је Србија васпитавала косовске Србе да је срамота говорити „арнаутски“ језик, што Србима свакако није од помоћи. Која је корист од тога – правити се и инсистирати на томе да не разумеш језик свог комшије? Знам да ће доћи неко и рећи „није истина, Србе су терали да уче албански у школама, где то има на свету да један народ мора да учи језике својих мањина?“ Истина је. Али истина је и да нису хтели да га говоре, било им је испод части. Истина је и да се сада они јужно од Ибра труде да га брже-боље обнове.

И, на крају, признајем – нисам писала о косовским Албанцима српског порекла. Као ни о томе да је, цитраћу Номаде: „99 одсто Хрвата и муслимана српског порекла“ (о томе сам читала од оних који су боље упућени у историју нестајања Срба, која је историја одумирања некад највећег и најснажнијег народа на Балкану). О томе се може читати у етимолошким текстовима нашег можда највећег писца – Милоша Црњанског или, на крају, у *Краљевству Словена* које је писао Дубровчанин Мавро Орбин крајем 16. и почетком 17. века, на италијанском језику тог времена и где Орбин заправо говори о Србима, а та књига је у ствари један историјат српских краљева, кнежева итд....

Нисам историчар, али да су Срби народ најстарији – ту нема сумње.

О томе да постоји много косовских Албанаца који су некад били Срби говоре и неки образовани Албанци, није то никаква тајна. Од Скендербега, односно Ђурађа Кастриоте, па до мрачнијег примера – Јашарија чији је неки предак био Србин из Брњака (то је оно место на северу Косова где је сада граница са Србијом, а некад је била „административна линија“) о чему би можда требало да пише неко боље упознат са „случајем Јашари“ него што сам то ја.

Косово је пуно прича, драги Српски номади & остали, а ја заиста не могу ни 5 одсто тога да испричам у овим мојим текстовима, који се нажалост баве углавном данашњицом и једном грозном политиком према српском Косову.